

РЕШЕНИЕ

№ 40895

гр. София, 06.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 06.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **10367** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3, вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. К. А., гражданин на С., [дата на раждане] в С., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 41-В/01.09.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което не е допусната последваща молба с вх. № КП-01-6435/13.08.2025 г. до производство за предоставяне на международна закрила на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ.
С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на административно производствените правила и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че интервюиращия орган не е съобразил тълкуването на разпоредбата на чл. 40, §2, и 3 от Директива 2013.32.ЕС и Решение на СЕС от 9 септември 2021 г. по дело С-18/20, с което се уточнява, че последваща молба може да се основава, както на нови факти, възникнали след приемането на решение по предходната молба, така и на факти, които са били предявени за първи път от кандидата, както и че преценката на въпроса дали последващата молба се основава на нови елементи или факти, не следва да се смесва с преценката дали тези факти допринасят за получаване на международна закрила. Твърди се, че решението било немотивирано, като твърденията на жалбоподателя не били анализирани.
В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Представяван е от адв. Д., която поддържа жалбата.
Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ при МС, представляван от юрк. П., оспорва жалбата. Софийска градска прокуратура не е заявила становище по оспорването.
Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и

представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното: Жалбоподателят е бил регистриран в РПЦ [населено място] при подаване на молба за международна закрила с вх. № В-13-964/09.08.2024 г. С Решение № 10751/14.10.2024 г. на председателя на ДАБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано пред АССГ, който с решение № 7824/07.03.2025 г. е отхвърлил жалбата. С молба вх. № УП 6910/18.06.2025 г. чужденецът е декларирал желанието си да се завърне в страната си по произход. В последствие с молба вх. № УП 6910/25.06.2025 г., заявил, че желае процедурата по предоставяне на международна закрила да продължи, в съответствие с което е постановено и решение № 8232/29.07.2025 г. на ВАС, с което е оставено в сила първоинстанционното решение.

С последваща молба вх. № УП КП-01-6435/13.08.2025 г. по описа на РПЦ – [населено място], чужденецът поискал да му бъде предоставена международна закрила в Република България. От датата на подаване на молбата чужденецът не се е явявал пред служители на ДАБ при МС.

С Решение № 41-В/01.09.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС последващата молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Решението е връчено на 23.09.2025 г. на адв. К. Д..

В решението е посочено, че след преценка на представените от жалбоподателя справки и писмени документи, същите са с ниска степен на относимост към личната бежанска история на кандидата, тъй като се касае за общодостъпна информация в интернет пространството, но не и нови обстоятелства, поради които да се допусне до процедура за международна закрила. В решението е посочено, че след извършена преценка на актуалната обстановка в С., посредством приложената по преписката актуална справка с вх. № МД-02-371/, изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, не се установяват визираните в Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело № С-456/07 и решение от 30 януари 2014 г. по дело С-285 тълкувания на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Наличието на заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

В решението си органът се е позовал на справка вх. № МД-02-371/03.07.2025 г. и е обобщил развитието на конфликта от 27 ноември 2024 г. до 08.12.2024 г., когато бунтовниците, водени от Х. Т. Ал Ш., навлизат в Д. и декларират победа.

По отношение икономическото развитие на страната са цитирани изявления на американския президент от 13.05.2025 г., турския министър на отбраната от 04.06.2025 г., бюлетин на ВКБООН от 26.06.2025 г.

Посочено е, че на 22.06.2025 г. е осъществено терористично нападение срещу църквата „М. Е.“ в Д., довело до жертви, а през 18.26.06.2025 г. е налице ескалация на изraelска военна активност.

По-нататък в решението е описана помощта, оказвана от ВКБООН на С., а по отношение на политическото развитие през юни 2025 г. посочено, че на 19.06.2025 г. В. комитет на С. за избори на Народно събрание обявява намерение да създаде Народно събрание в рамките на следващите 90 дни. На 20.06.2025 г. Ф. съвет на Швейцария издава решение за отмяна на наложените на С. икономически санкции, считано за положителна стъпка в интерес на сирийския народ и допринасящо за възстановяване на икономиката.

Посочва се, че през 2025 г. бунтовническите военни командири са назначили А. ал Ш. за президент на преходния период, отменят конституцията и разпускат парламента, армията и службите за

сигурност. Същата година, според няколко източника, президентът на сирийското временно правителство е обявил, че премахва задължителната военна служба и вместо това ще разчита на доброволно набиране на войници.

По-нататък в решението се сочи, че е премахната задължителната наборна военна служба, освен в ситуации на национално извънредно положение.

След обобщаване на наличната информация административният орган е приел, че не са налице доказателства от съществено значение за личното положение на жалбоподателя относно държавата му по произход или личното му положение. Направен е извод, че последващата молба е подадена с цел да се осуети изпълнението на наложената принудителна административна мярка от органите на МВР и да удължи престоя си в Република България.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на А. К. А. срещу Решение № 41-В/01.09.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС за неоснователна, поради следното: Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 76б, ал. 1 ЗУБ и съгласно представената Заповед № РД05-346/26.04.2022 г. с която на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 ЗУБ А. Т. – младши експерт в РПЦ [населено място], ПМЗ – „кв. В.“, е определена за интервюиращ орган.

Решението е издадено в изискуемата от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила и не се констатира нарушение, които да са ограничили правата на лицето.

Подадената от А. К. А. молба е разгледана като последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, съгласно която това е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България. Втората хипотеза - производството за предоставяне на международна закрила в Република България да е приключило с влязло в сила решение и чужденецът да не е напуснал територията на Република България, е дадена при условията на алтернативност след използвания от законодателя съюз "или", следователно за жалбоподателя е изпълнена втората хипотеза от нормативния текст. В случая жалбоподателят не оспорва, а това се установява и от доказателствата по делото, че процесната молба е последваща такава по смисъла на посочената норма – постановено е едно предходно, влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България, което е достатъчно да се приеме, че молбата му е последваща по смисъла на закона.

Нормата на това чл.33, § 2, б."г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

По силата на чл.40, § 2 от Директива 2013/32/ЕС с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл.33, § 2, б."г" първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Ако в предварителното разглеждане по § 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността той да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по

силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II (чл.40, § 3 от Директива 2013/32/ЕС).

За нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него, с уточнението да са от съществено значение за личното положение на кандидата или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор за наличието на материалноправните предпоставки по чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка нови факти и обстоятелства следва да се тълкуват като новооткрити факти, т.е. самото откриване и навеждане на съответния факт или елемент от бежанската история следва да е станало след влизане в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила. Преклудирани са тези факти и обстоятелства, които вече са разгледани в предходните производства за закрила.

Съгласно Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid по дело C-921/19: Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби. На първо място, чл.40, § 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл.33, § 2, б."г" от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с чл.40, § 3 от тази директива, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут.

Според тълкуването на СЕС, предоставено в т.58 от Решение от 13 юни 2024 г. по дело C-563/22: чл.40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с чл.12, § 1, б."а", второ изречение от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

Следователно СЕС приема, че само ако действително са налице нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с член 40, параграф 3 от тази директива, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут (решение от 10 юни 2021 г., Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, C-921/19, EU:C:2021:478, т.37). В конкретния случай нито обстановката в С. е значително влошена спрямо първата молба, нито представения документ увеличават в значителна степен вероятността чужденецът да отговори на условията за предоставяне на международна закрила. Неоснователно е възражението, че интерюиращия орган е обсъдил по същество всички представени документи. Нещо повече, ответника е посочил че

жалбоподателя на 20.12.2024г е подал молба ,че оттегля молбата си за предоставяне на международна закрила,тъй като желае да се върне в държавата си на произход.Това обстоятелство опровергава твърдяната от жалбоподателя бежанска история при интервюто му ,поради което остават неясни причините да се подаде последваща молба при липса на нови обстоятелства ,които да му пречат връщането в родината му.

Органът е изложил подробни мотиви, с които е приел, че наличието на нови факти или елементи не се установява от представените от чужденеца документи, поради което и е отхвърлил последващата молба.

В обобщение административния акт не страда от пороци, обуславящи отмяната му. Актът е законосъобразен по всички критерии на чл. 146 АПК, поради което е дължимо отхвърляне на жалбата.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на А. К. А., гражданин на С., [дата на раждане] в С., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 41-В/01.09.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което не е допусната последваща молба с вх. № КП-01-6435/13.08.2025 г. до производство за предоставяне на международна закрила на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ.

Решението е окончателно не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85 ал.3 ЗУБ.

СЪДИЯ: